

Ons gezin geeft ouders ademruimte

SARAH SAELENS

"Kinderen afpakken en plaatsen, denken sommigen automatisch als je het hebt over pleegzorg. Dat is ontzettend jammer, want zo zit het helemaal niet in elkaar! Ik neem geen kinderen af, ik geef ouders ademruimte en tijd om te doen waar ze nood aan hebben. Tot ze weer voor hun kinderen kunnen zorgen." Véronique is al negen jaar pleegma, maar het woord pleegzorg neemt ze niet graag in de mond: "Ik spreek liever over steungezin of opvanggezin!"

"Ik droomde altijd al van een groot gezin. Alleen... er zijn al zoveel kinderen die zorg nodig hebben", zegt Véronique. "Toen onze jongens in de kleuterklas zaten, besloeten mijn man en ik om voor pleegzorg te gaan. Zo kan ik mijn moederaffectie kwijt en kunnen we samen iets betekenen voor een gezin in nood."

"We werden gescreend door Pleegzorg en volgden verschillende informatiebijeenkomsten. Daarna konden we kiezen: kortdurende of langdurige pleegzorg, verplichte plaatsing of niet, jongens of meisjes... Dat kan je allemaal afbakenen. Wij kozen voor kortdurende pleegzorg en crisisopvang van jonge kinderen. Vrijwillige plaatsing, dus geen kinderen die worden geplaatst door de jeugdrechtsbank."

Alleen op de wereld

"De ouders van onze pleegkinderen hebben meestal zelf of in overleg met de thuisbegeleidingsdienst aan de alarmbel getrokken. Vaak om erg uiteenlopende redenen. We virgen al een paar kindjes op van verslaafde ouders, maar ook uit geweldadige gezins-situaties of van alleenstaande moeders. Ondanks hun verschillende achtergrond hebben al deze ouders één ding gemeen: ze kunnen nergens anders terecht. Dat kunnen wij ons niet voorstellen, want wij zijn goed omninigd door familie en vrienden. Er is altijd wel iemand die kan inspringen als de nood hoog is. Maar deze ouders staan alleen op de wereld. Echt alleen. Tenemama's die aan de deur worden gezet en niemand hebben. Vreselijk! Dat ouders dan hulp zoeken, daar heb ik bijzonder veel respect voor. Ze zien dat het niet meer gaat en ondernemen zelf stappen. Daar is niets zwak aan. Dat vraagt vooral durf!"

"Pleegkinderen kunnen bij ons terecht op momenten dat hun ouders steun nodig hebben. Meestal zijn ze hier dus niet de hele tijd. Soms blijven ze een weekend, soms een hele week, en anders zijn het kleine tussendoortjes. Ouders bellen ons op als er geen andere uitweg meer is. We doen wat we kunnen en zetten ons huis zo veel mogelijk voor hen open. Alles is bespreekbaar!"

Ladekast

"Nu bijvoorbeeld is Nora, een meisje van acht, bij ons. Haar mama zit in de knoop met zichzelf en doet beroep op ons gezin als ze een dip heeft en rust kan gebruiken of gewoon als het praktisch nodig is."

In het begin was Nora heel verlegen. Ze schemde zichzelf van ons af. Zoals de meeste pleegkinderen eigenlijk. Pas als je

Wij zijn goed omringd door familie en vrienden. Maar deze ouders staan alleen op de wereld. Dat kunnen wij ons niet voorstellen.

hun vertrouwen wint, laten ze beetje bij beetje hun binnenkant zien. Ik vergelijk het met een ladekast: af en toe gaat er een schuif open, maar als je te dicht komt, gaat ze netjes weer op slot. Het heeft dus een paar maanden geduurd voor Nora loskwam, maar langzaam aan leerden wij haar kennen en zij ons. En het klikte. Gelukkig, want het valt me op dat Nora hier al enorm is gegroeid. Ze is veel minder afhankelijk geworden. Waarschijnlijk omdat ze veel oppikt van de andere kinderen en omdat ik zelfstandig worden gewoon heel belangrijk vind. Het hoort bij groot worden."

"Ik heb ook een goed contact met de mama van Nora. Als het klikt met ouders, speel ik daar zoveel mogelijk op in. Als zij het even niet meer weten, probeer ik hen op goede weg te zetten. Maar ik spel hen nooit de les. Ik hang niet de alwetende moeder uit die anderen dicteert hoe ze hun kroost moeten opvoeden. Ik ben ook niet perfect, hé! Ik leer zelf nog elke dag bij. Ik geef dus wel tips, maar zij blijven de ouders en beslissen waarmee ze aan de slag kunnen en wat ze aan de kant schuiven. Ik merk dat de mama van Nora ontzettend veel heeft aan die steun."

Afscheid

"Op het einde van het schooljaar zit onze zorg voor Nora er op. Bij elk pleegkind weten we dat het op een bepaald moment stopt en dat hou ik van bij het begin in mijn achterhoofd. Ik krijg vaak de vraag of ik het niet moeilijk vind om zo'n kindje terug af te geven. Afgeven! Zo'n lelijk woord! Zo lijkt het wel alsof ik het kind eerst van zijn ouders afpak. Maar zo zie ik het niet. Elk pleegkind blijft van z'n ouders, het komt

hier gewoon even op bezoek. De mama blijft mama en de papa blijft papa.

We nemen hun rol niet over. Dat maak ik altijd duidelijk, want vooral mama's voelen zich soms wat bedreigd. Nee, pleegkinderen zijn niet mijn kinderen. Ze mogen en moeten hetzelfde als mijn eigen kinderen, maar ik ben hun moeder niet. Daarom zeggen ze ook nooit 'mama' of 'moeke' maar gewoon Véronique."

Spons

"Als pleegouder krijg je niet altijd evenveel begrip uit je omgeving. Natuurlijk bewonderen veel mensen je, maar anderen vinden pleegzorg een druppel op een hete plaat. Als je uit zo'n gezin komt ben je een vogel voor de kat. Kun je daar als pleeggezin iets aan veranderen? Ik ben ervan overtuigd dat zelfs die druppel iets kan betekenen in het leven van kinderen. Soms veel, soms weinig, maar altijd iets. Wees gerust, ik besef dat ik hun leven niet zal redden. Dat ze vaak terugkeren naar niet zo evidente thuissituaties, daar kan ik weinig aan doen. Maar die ene periode, zijn we er tenminste geweest voor hen.

Hoe kort een pleegkind ook bij ons is, ik weet zeker dat ze altijd iets meedragen van de momenten hier. Oké, de hele kleintjes zullen zich amper iets herinneren, maar kleutertjes toch wel? De meesten hebben hier een fantastische tijd gehad. Hun mama's en papa's konden altijd op ons rekenen. Dat moet toch iets betekenen? Bovendien zijn kinderen sponsen! Dat merk ik elke dag. Ze zien hoe het er in een ander gezin aan toe gaat en slopen gulzig die ervaring op. Onbewust dragen ze dus veel mee naar huis. 's Avonds samen een boekje lezen bijvoorbeeld. Veel kinderen

vertellen na een tijdje dat ze dat thuis ook beginnen doen. Of Nora, zij mag nu thuis veel meer dan vroeger: alleen naar de bakker of zelf haar vlees snijden. Dat heeft ze hier geleerd."

Waar je wieg staat

"En niet alleen pleegkinderen leren hier bij, ook voor onze eigen kinderen is het een hele ervaring. We hebben eens twee weken voor een pasgeboren tweeling gezorgd. Hun ouders waren allebei verslaafd en de mama was tijdens haar zwangerschap drugs blijven gebruiken. De kleintjes moesten duidelijk ook ontwennen: ze waren ontzettend hyperactief en rusteloos. Toen ik mijn kinderen achteraf bedankte voor de hulp en steun tijdens die zware weken, kreeg ik van mijn zoon van tien te horen: 'Mama, het is toch echt waar je geboren bent, hé?' Dat raakte mij enorm! En het klopt wat hij zegt: je kiest niet waar je wiegje staat, maar het is wel bijzonder belangrijk.

Weet je, ik merk dat mijn kinderen niet alleen heel sociaal, open en zorgzaam zijn, ze beseffen ook hoeveel geluk ze hebben met hun leven, hun gezin. Dat vind ik ongelooflijk mooi!"

■ Wil je meer weten over Pleegzorg?

- Pleegzorg Vlaanderen is de koepelorganisatie van diensten voor pleegzorg. Op www.pleegzorgvlaanderen.be vind je een pak praktische info.
- Neem ook eens een kijkje op www.pleegouders.be en www.pleegoudersvlaanderen.be: twee organisaties van en voor pleegouders.

GEZINSKRANT DE BOND

Hoofdredacteur: An Candaale
Redacteurs: Chris Dutry,

Kristien Rombouts
Geert Van Hecke,
Peter Van Poucke
Tessa De Ceuninck,
Anneke Ioris
Administratief medewerker:
Liesbeth Kiekens

Reacties op artikels:

Redactie De Bond,
Troonstraat 125, 1050 Brussel,
tel. 02-507.89.22, fax 02-507.88.09,
redactiebond@gezinsbond.be
Aankondigingen voor provinciale
pagina's: zelfde postadres,
mailadres: provinciaal@gezinsbond.be
Kleine advertenties:
Publicatio, tel. 053-82.60.80,
com@publicatio.be

Gezinsbond vzw, Troonstraat 125,
1050 Brussel, tel. 02-507.88.11,
www.gezinsbond.be